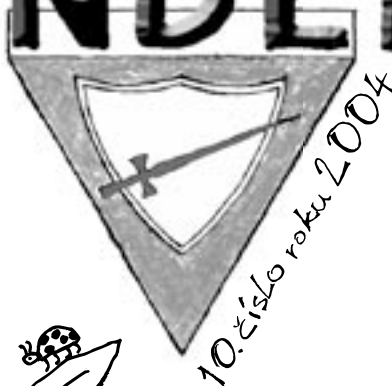

PATHFINDER

ROZHODNUTÍ

Probírám se elektronickou poštou. Mezi běžnou agendou nacházím vzkaz, při jehož otevření se mi na chvilku „zastavilo“ srdce. Je to pozvánka na Druhou českou instruktorskou lesní školu.

„Jít či nejit... To je to, oč tu běží.“

Cítím velkou výzvu, ale duše je ve mně maličká. Není to ode mne troufalé, ucházet se o instruktorskou kvalifikaci?

Jistě není náhoda, že taková nabídka přichází v době, kdy otázka výchovy nových vůdců je v naší organizaci stále naléhavější.

Cítím, že mám-li se dál dívat rovně do očí mladších kamarádů v oddíle, nemohu před touto výzvou uhnout! Stálé vzdělávání a kladení si vyšších cílů je přece podstatou pathfinderského bytí.

A tak k běžné tábornické výstroji přibaluji svůj vůdcovský zápisník, kontroluji кроj, je-li bez poskvrny, a vyrážím na startovní čáru nové etapy mého „pathfinderího“ života.

K4

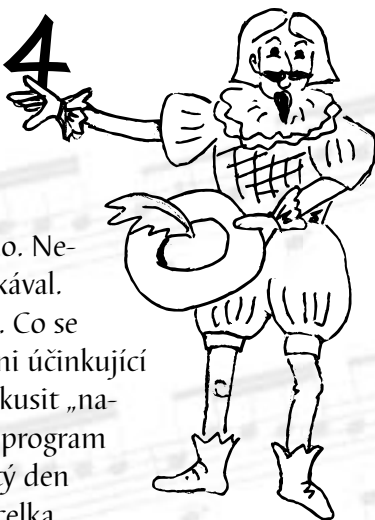
BOBŘÍ DESETIBOJ

„Bobři nejsou lenoši, ale prima kámoši!“ — tak to je heslo jedné moc milé akce, pořádané vždy na podzim v České Lípě. Jedná se o spoustu zábavných disciplín pro „správňáky“ od 4 do 100 let. Letos jsme např. házeli holínkou, lyžovali na suchu, nadhazovali palačinky na čas a prováděli jiné „sporty-nesporty“. No prostě... byla to ta nejhezčí akce v poslední době...

JITULKA

MÚZIČKA 2004

Vstoupila jsem do Salesiánského divadla v sobotu ráno. Nebylo tam slavnostní ticho, jak by člověk v divadle očekával. Naopak. Po chodbách ve všech směrech pobíhaly děti. Co se to tam vlastně dělo? Už v pátek večer se sjížděli všichni účinkující Múzičky 2004. Mohli si svoje vystoupení naposledy zkusit „na nečisto“, než půjde opravdu do tuhého. Celý sobotní program začal setkáním nad Biblií. Jak by se také takový důležitý den mohl obejít bez Boha? Jeho slovo nám přiblížila Marcelka Tatarová, a to netradičním způsobem – se třemi hosty. A pak už odstartoval první soutěžní blok. A po vydatném obědě hned druhý. Napjatě jsem spolu s ostatními diváky sledovala jeviště. Ve zpěvu a recitaci se střídali jednotlivci i skupinky. Mezi každým vystoupením se na scéně objevily uklízečky. Zjistily ale, že je uklizeno, a tak se místo úklidu vrhly do moderování. Po shlédnutí všech příspěvků jsme ještě šli ocenit výtvary rukou – obrázky, keramiku, modely...

A kdo vlastně vyhrál? Podle odborné poroty 1. místo obdrželi:

za písničku: Jetelinová Alena – Praha-Smíchov,

Salavová Lenka – Liberec, dívčí skupina z Liberce

za sborovou píseň: Poděbrady s písní Afrika

za drama: Mladá Boleslav s dramatem Škola v budoucnosti,

za recitaci: Šubrtová Eliška – Praha-Vinohrady,

Mandlová Gábina – Havlíčkův Brod

za malbu, kresbu: Schreiberová Dáda – Poděbrady,

Lukášová Adéla – České Budějovice

za plastiku: Kučera Václav – Mladá Boleslav,

Sochorová Pavlína – Havlíčkův Brod.

VŠEM VÝHERCŮM TŘÍKRÁT SLÁVA!!!

Nevystupovaly ale jenom děti, také i porota! Všem třem porotcům děkujeme za účast!

A nezapomeňte, až příští rok na podzim pojedete Prahou a bude se odněkud ozývat dětský smích a hláhol, zastavte se, možná, že právě začíná Múzička 2005!!!

ZUZKA

MÚZIČKA

VZPOMÍNKA NA TÁBOR ODDÍLU SIRIUS

Z JAROMĚŘE

Secheriáš — to byl muž, který provázel náš letošní tábor na zcela novém místě, a to v Pekle nad Zdobnicí. Krásné, trochu stinné údolíčko, nad kterým po náspu jezdil červený motoráček, po pravé straně tekla řeka Zdobnice a dávala o sobě vědět mohutným bubláním. Do tábora se mohlo jedinečně přes most široký kolem 2 metrů. V Orlím hnízdě každý den čekal Secheriáš na houf svých

bojovných Izraelců a společně se snažili zajmout Asyřany, kteří se potulovali kolem. Při útěku Asyřané poztráceli modré drahokamy, které Izraelci hledali. Za každých 12 modrých drahokamů dostali 1 zlatý šekel. Nejlepší Izraelka Barča M. nasbírala přes 700 drahokamů, tak si lehce spočítáte, kolik měla zlatých šekelů! Na výlet jsme se vypravili tím krásným motoráčkem z Rybné nad Zdobnicí do Rokytnice a potom šlapali v dusném počasí 6 km do pevnosti Hanička. Tam klesla teplota na 8 °C — pěkná zima! Když jsme vyšli nouzovým východem, strhla se taková bouřka, že jsme nemohli pokračovat v prohlídce a upalovali jsme do Rokytnice na vlak. Nejoblíbenější hra letošního tábora byla opět přehazka, potom noční bojovky, volejbal vedoucích, horké křeslo a taky Vítek V. — náš pastor — který nás provázel skoro celým táborem. No a pro někoho také noční hlídky. Tady je zápis z NOČNÍČKU z první noci na táboře: „První hlídka, neděle 25. 7., 22.00 – 24.00, Matouš a David Minaříkovi. Přišli dva chlapi a snažili se mi ukrást baterku. Potom Matouš zapískal na píšťalku, oni mu vrátili baterku a utíkali za stany směrem k ohništi — žádné auto nebylo zaslechnuto, po křiku Davida ‚POPLACH‘ každý druhý vyletěl ze stanu. Na konci hlídky je vše v pořádku, nedošlo k újmě na zdraví ani na životech, vlajka je na svém místě. Dobrou noc!“ „24.00 – 02.00, Honza V. a Honza P. Tábor je v klidu, slyšíme jen šumění Zdobnice. Nudíme se. Konec.“ „02.00 – 04.00, Leoš CH. a Míra K. No comment! Pohodička a klídek, chtělo by to nějakou zábavu nebo ‚gamesu‘! Celý několikastránkový sloh o naší hlídce bych shrnul do 8 slov, a to: keci, keci, plác, plác a zase keci, keci. Muži X,Y,Z,N jsou u žen X,Y; ve stanu X povídají o X!“ „04.00 – 06.00, Slávka a Kamča. Kluci nás vzbudili o celých 15 minut dříve! Dost nás znervózňuje to šumění potoka, protože kromě něj nejsou slyšet žádné jiné zvuky. Pořád je nám děsná zima! 6.00 — KONEEEEC!“

MA.

GROŠ TENTOKRÁTE

JINDŘICHOVHRADĚCKÝ

Tam, kde hvězdy česko-rakouského pohraničí protíná řeka Nežárka, stojí mohutné sídlo rodu Vítkovců, majících v erbu pětistlou růži.

Tam, v Hradci páně Jindřichově, sešli se pathfindeři Jižního kříže i s klokanem Wikim k tradičnímu podzimnímu srazu. Ano, poslední zářijový víkend se scházíme v jednom z měst naší oblasti, abychom poznali místa, kde bydlí naši kamarádi. Dovolte mi nastínit program tohoto setkání.

Páteční večer byl vzpomínkový. Takové malé ohlednutí za létem. Sobota: ztvárnění ideálního ekosystému, kde každý tvor, dokonce i člověk, plní úkol,

který mu Stvořitel určil. Každý máme své místo, s každým má Pán Bůh svůj plán. Je na nás, abychom jej pochopili a rozhodli se. Buď odpovíme: „Bože, nech mě na pokoji!“, nebo: „Tady jsem, pošli mě!“ Pak už byl prostor pro hry — jak za denního světla, tak pod závojem noci. V neděli mohli zájemci shlížet na krásu jihočeské krajiny z hřbetu koně. Celou

dobu pečovali o plnění našich žaludků členové místního sboru. Patří jim náš dík. Nemohu nezmínit zlatý hřeb celé akce: pořádný kornout sladoučké zmrzliny! Nami, ňami!

Příští ročník se setkáme tam, „kde by chtěl žít každý...“, v Č. Budějovicích.

K4

nástup

lukostřelba

lakros

kazatel Bill

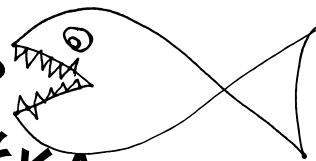
sobotní škol(k)a

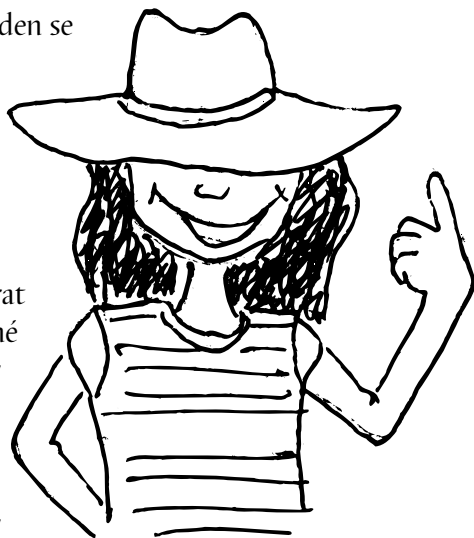
kuchaři

LETNÍ TÁBOR 109. ODDÍLU KP „PIRANĚ“ – DLOUHÁ LOUČKA

...Zavzpomínejme na dobu, kdy se dva oddíly frenštátských Piran a Berušek z Horní Cerekve vydaly vstříc dálkám na stanový tábor v Dlouhé Loučce. Tábořiště bylo krásné, v nádherném prostředí. V neděli večer, kdy tábor oficiálně začal, jsme byli k naší neličnosti rozděleni do tří družin. Nakonec jsme se řadili do družin: Vlci, Mumínci a Já nevym. Postupně jsme si na sebe začali zvykat. Dokonce jsme si zapamatovali i svá jména a dostali jsme se do toho pravého rytmu táborového života (skákali jsme, jak vedoucí pískali). Celým táborem nás provázel životní příběh indiánské princezny Pocahontas, příběh o krásném přátelství s Bohem, příběh plný dobrodružství, nebezpečí, ale i radosti a lásky. Kromě typicky táborových aktivit, jako je příprava dřeva na táborák i do kuchyně, škrábání brambor a úklid stanů, jsme během těch čtrnácti dnů mohli absolvovat i různé workshopy tábornických dovedností, z nichž mohu jmenovat např. vázané stavby, indiánské písmo a výrobu lakrosových pálek. Zkoušeli jsme vyřezávat totemy, zdolávat lanové překážky, případně jsme si ověřili naše schopnosti v rukodělných pracích. Taky jsme měli úžasnou a jedinečnou možnost absolvovat „rychlourz“ lukostřelby, což se zamlouvalo, troufám si říct, všem. V průběhu tábora jsme měli také možnost kulturně se vzdělávat. Abychom o těch prázdninách příliš nezakrněli, navštívili jsme hrad Sovinec i hrad ve Šternberku. Druhou zmíněnou památku ale téměř nikdo nevnímal, všichni měli plnou hlavu koupaliště, na které se šlo potom. Teplá voda s chlórem a velký modrý tobogan u ní je přece jenom něco jiného než studená tůňka za táborem. No, seškrábali jsme hrubou špínu a na týden se znovu vrátili do civilizací neposkvrněné přírody – ani signál tam nebyl! :-)) Ale jak už to v životě bývá, všechno pěkné nejenom končí, ale hlavně uteče jako voda. Také náš tábor se přehoupl do své druhé poloviny a pak už čas neuvěřitelně rychle ubíhal. Při představě blížícího se začátku školního roku, táhnoucího se jako žvýkačka, nikdo nechtěl pomyslet na návrat domů. Ale museli jsme. Myslím, že by teď bylo vhodné poděkovat hlavně vedoucím, kteří pro nás nevděčníky tábor zorganizovali. Neměli to s námi nijak snadné (ani my jsme jim to moc neulehčili). Dík patří také kuchařům, díky nimž byly naše žaludky stále spokojené, a zdravotnici, která měla na starost naše bolístky i stýskání. Všem vám moc a moc děkujeme!

ZA ÚČASTNÍKY TÁBORA KAJKA

LETO V TATRÁCH

Ahoj, kamaráti Pathfindri,

chcem vám vyrozprávať, ako to dopadne, keď sa zídu na stretávku medvede — nie obyčajné, ale Biele Medvede z Tatier.

Počas tohoročných prázdnin sme sa rozhodli, že uskutočníme niekoľko spoločných vychádzok do odľahlých oblastí Tatranskej prírody. Možno si to ani neuvedomujeme, ale dnešok ponúka veľmi veľa možností na

rozvíjanie našich schopností v rôznych oblastiach. Najväčším „ťahákom“ je zrejme informatika a technika. Mnoho voľného času venujeme týmto činnostiam. Často nevnímame, že nás tieto veci oberajú o možnosť ďalšieho poznávania. A tak sme sa rozhodli, že tieto prázdniny necháme vďaka modernej dobe doma. Pohľad sme sústredili na prírodu, ktorá nás obklopuje svojou krásou. Chceli sme prežiť aspoň zo pár dní v prostredí, ktoré je síce blízko nás, v ktorom žijeme, pracujeme, existujeme, ale ku ktorému sme často nevšímaví.

Naším zámerom bolo osvojiť si taký spôsob správania sa v prírode, ktorý ju neohrozuje, nenaruša život v nej a jej fungovanie ako komplexného organizmu. Zároveň sme sa chceli učiť poznávať samých seba, svoju vlastnú hodnotu, napomôcť rozvíjať vzťahy s druhými, založené na ozajstnom priateľstve a vzájomnom porozumení. Krásna príroda i náročnosť života v nej ponúkajú možnosti objaviť a osvojiť si mnohé zo spomínaných zámerov.

A ako dopadol náš prázdninový týždeň? V dobrom počasí a nádhernom prostredí prírody sme prežili veľa pôsobivých chvíľ. Mnohých nás to poriadne zmenilo — naučili sme sa veľa o sebe, o svojich slabých stránkach i prednostiach, naučili sme sa prijímať a rešpektovať jeden druhého. Vďaka vhodnému správaniu sme z bezprostrednej blízkosti mohli pozorovať našich „spoluobyvateľov“ — srnky, jelene, svište.

Uvedomili sme si, že chrám prírody nás môže učiť nielen spoznávať okolité krásy, ale napomáha aj zblížovať ľudí navzájom a vedie k prežívaniu princípov, ktorých pôvodcom je BOH. Práve jemu patrí vďaka za krásny týždeň, ochranu i blízkosť jeho prítomnosti, ktorú sme cítili na každom kroku.

Čím to asi je?

S pozdravom AHOJ!

SIVÝ MEDVEĎ

